

ADRIAN
McKINTY

MRAZIVÁ
HLUBINA

VYŠEHRAĐ

Adrian McKinty: The Cold Cold Ground

Copyright © 2012 by Adrian McKinty
Translation © Ladislav Šenkyřík, 2017

ISBN 978-80-7429-814-1

Přidal jsem pár kostek ledu a odnesl si nápoj do obývacího pokoje: do parádního pokoje, do místnosti k přijímání hostů. Z jakéhosi záhadného protestantského důvodu tenhle pokoj nikdo v Coronation Road nepoužíval. Mívali v něm klavír, rodinnou Bibli a tvrdé židle s vysokými opěradly, které se používaly pouze pro významné návštěvy, mezi něž patřili policajti a ministři.

Nehodlal jsem se podobným nesmyslům přizpůsobovat. Dal jsem si do obývacího pokoje televizi a gramofon, a třebaže to ještě chtělo v některých ohledech dotáhnout, byl jsem s výsledkem docela spokojený. Stěny jsem natřel azurovou modří, která byla pro Coronation Road dost netypická, a pověsil na ně pár originálů – většinou abstraktních –, které jsem dostal z uměleckoprůmyslové školy. Měl jsem tady i knihovnu plnou románů a knih o umění a elegantní lampu ze Švédska. V hlavě jsem měl hotový plán celého projektu. Připouštím, že nešlo tak docela o můj plán, ale plán to byl v každém případě. Před dvěma lety jsem byl na návštěvě u Greshy, kamarádky z Cushendunu, která začátkem sedmdesátých let utekla z válkou zmítaného Ulsteru do New Yorku. Očividně se vyznala a dařilo se jí všelijak příživničit, trousila jména jako Warhol, Ginsberg, Sontagová. Nic z toho mi hlava nebrala, ale maličko jsem experimentoval a z jejího bejváku na St Mark's Place jsem byl totálně paf; říkal jsem si, že se pokusím něco z jeho estetiky přenést i sem. V řadovém domku v odlehlé chudinské čtvrti v Severním Irsku existují samozřejmě jistá omezení ohledně toho, co si můžete dovolit, ale když zatáhnete závěsy a zesílíte muziku...

Dolil jsem půllitrovou sklenici čtyřicetiprocentní vodkou Smirnoff, zamíchal a popadl z knihovny náhodně vybranou knížku.

Byla to *Tenká červená linie* Jamese Jonese, kterou jsem četl v době, kdy jsem hltal knížky o druhé světové válce. K těm dalším patřily *Hlava 22*, *Nazí a mrtví*, *Duha gravitace* a spousta jiných. Každý polda má většinou nějakou knížku, kterou si rád čte během čekání mezi dvěma případy. Já momentálně žádnou takovou neměl a byl jsem z toho nervózní. Listoval jsem si umolousanými stránkami

s nejoblíbenějšími úryvků, až jsem našel část, kde se seržant Welsh z roty C rozhodne celé dvě minuty jen mlčky zírat do očí všem mužům z posádky transportní vojenské lodi, aniž by mu dělalo starosti, jestli si o něm myslí, že se zbláznil, protože on je teď sakra velitel a může si zatraceně dělat, cokoli si zamane. Nádherný. Moc pěkný.

Jakmile jsem tu pasáž dočetl, pustil jsem si televizi, zkontroloval, že papež je pořád naživu, a přepnul na BBC2, kde dávali nějaký druhořadý turnaj ve snookeru, o kterém jsem předtím v životě neslyšel. Alkohol zrovna začínal příjemně působit a docela jsem si užíval uvolněný zápas mezi Alexem Higginsem a Cliffem Thorburnem (oba kluci pili páté pivo), když vtom zazvonil telefon.

Počítal jsem zvonění. Sedm, osm, devět. Když zazvonil podesáté, šel jsem do předsíně a počkal ještě na dalších pár zazvonění.

Jakmile jich bylo patnáct, konečně jsem zvedl sluchátko.

„Ano?“ ozval jsem se podezíravě.

„Mám jednu dobrou a jednu špatnou zprávu,“ řekl vrchní inspektor Brennan.

„Která je ta dobrá, pane inspektore?“ zeptal jsem se.

„Není to daleko. Můžete tam dojít pěšky.“

„A jaká je ta špatná?“

„Je to dost ošklivý.“

Povzdychl jsem si. „Kristepane. Žádný děti?“

„Ne ošklivý v tomhle smyslu.“

„Tak v jakém smyslu ošklivý?“

„Usekli mu ruku.“

„Báječný. Tak kde?“

„Barn Field nedaleko Taylor's Avenue. Znáte to tam?“

„No jistě. Vy už tam jste?“

„Volám z domu od jedné hodné paní z Fairymountu.“

„Moc hodné paní?“

„Prostě hned přijďte, pitomče.“

„Uvidíme se za deset minut, pane inspektore.“

Zavěsil jsem. Teď by se Serpicův knírek hodil. Člověk by se na sebe mohl podívat v zrcadle v předsíni, přejet si po serpicovském knírku a zamyslet se nad situací.

Místo toho jsem si během improvizovaného proslovu promnul bradu se strništěm. Docela pěkné načasování vraždy, když jsou v Belfastu nepokoje, umřel další hladovkář a chudák papež je na půli cesty mezi nebem a zemí. To ukazuje... Co? Inteligenci? Štěstí?

Popadl jsem nepromokavou bundu a otevřel domovní dveře. Paní Campellová tam pořád ještě postávala a klábosila s paní Bridewellovou, sousedkou z druhé strany.

„Vy už zase jdete pryč?“ zeptala se. „Nemají pokoj svévolníci, vidíte?“

„No jo,“ odušil jsem ponuře.

Zadívala se na mě svýma zelenýma očima a z levé ruky si smetla popel z cigarety. Dole se cosi neklidně pohnulo.

„Na Taylor's Avenue zřejmě došlo k... ehm, vraždě. Jdu to tam omrknout,“ řekl jsem.

Obě ženy vypadaly náležitě zaskočené, z čehož jsem si dovodil, že aspoň pro jednu jsem měl ve své policejní kariéře náskok před drby z ulice.

Nechal jsem je tam stát a vyrazil po Coronation Road. Déšť přešel do mrholení a večer byl klidný – akustika byla tak dokonalá, že člověk slyšel až sem štěkot gumových projektilů z centra Belfastu.

Šel jsem na jih kolem tlupy drzých spratků, kteří hráli fotbal se záplatovaným volejbalovým míčem. Bylo mi jich líto, jejich otcové byli do jednoho nezaměstnaní. Letmo jsem je pozdravil a pokračoval dál mezi identickými řadami stejných domků a kolem jednoho zvláštního činžáku, jenž krátce poté, co ho prodali nájemníkům, rozkvetl opravenými okny, přístavky a skleníky.

Odbočil jsem doprava na Barn Road a vzal to zkratkou přes pozemek základní školy.

Zánovní graffiti na přístřešku pro kola se netajilo radostí ze zpráv o papeži: „Turecko–Vatikán 1:0“ a „Kdo zastřelil JP?“ – rovněž nikterak útlocitná narážka na seriál *Dallas*.

Vzadu jsem přešel plot a zamířil napříč přes Barn Field.

Přede mnou se teď rýsoval černý jazyk Belfastského zálivu, jehož vody čeřily tři armádní motorové lodě převážející posily z Bangoru do Ardoyne.

Přešel jsem pruh zanedbaného pole s jednou dementně vyhlížející ovčí. Uslyšel jsem generátor dodávající elektřinu reflektorům a pak už jsem uviděl Brennana s dvěma strážníky, které jsem ještě neznal, a s Mattym McBridem z forenzního. Namísto nové bílé kombinézy, kterou všichni z forenzního vyfasovali a měli povinně nosit, měl Matty na sobě džíny a svetr. Budu muset toho líného všiváka seřvat, ale ne před Brennanem a strážníky.

Mávl jsem klukům na pozdrav a oni mi gesto opětovali.

Vrchní inspektor Brennan byl můj šéf, muž velící celé policijní stanici v Carrickfergusu. Větší stanice řídil superintendant, ale Carrick neměl ani vlastní divizní centrálu. Já byl jako čerstvý seržant, jmenovaný před dvěma měsíci, čtvrtý zdejší nejvýše postavený důstojník. Bylo to ale pohodové místo a za čtrnáct dní už jsem si zvykl na přátelskou atmosféru mezi kolegy, i když profesionalita nebyla vždy na vysoké úrovni.

Přešel jsem přes blátivé pole a podal si ruku s Brennanem.

Byl to mohutný muž s oválným obličejem, světle hnědými, téměř blond vlasy a s inteligentními, břidlicově modrými očima. Nevypadal na Ira ani na Angličana, v jeho genofondu se zřejmě nacházela nějaká vikingská krev.

Patřil k oněm lidem, kteří se domnívají, že slabý stisk ruky by mohl nějak poškodit jejich autoritu, z čehož vyplývalo, že každé potřesení rukou muselo pořádně zabolet.

Vyprostil jsem se ze stisku s trhnutím a chvíli se rozhlížel kolem sebe. Brennan se strážníky už stačili místo činu pořádně kontaminovat svými vysokými botami i rukama bez rukavic. V duchu jsem si lehce povzdechl.

„Rád vás vidím, Seane,“ řekl Brennan.

„Mě trochu překvapuje, že tu vidím vás, pane inspektore. Zřejmě trpíme nedostatkem lidí, když musíte sám vést vyšetřování.“

„To jste řekl přesně, kamaráde. Všichni obsluhují checkpointy. Víte, kdo se stará o chod stanice?“

„Kdo?“

„Carol.“

„Carol? Kristepane. To by byla vhodná doba pro raketový útok, který nám IRA už tak dlouho slibuje,“ zamumlal jsem.

Brennan pozdvihl obočí. „Jen si dělejte legraci, kamaráde, ale já četl zprávu z rozvědky. IRA už má těch raket z Libye plný bedny.“

„Když říkáte, pane inspektore.“

„Znáte se s Quinnem a Daveym?“ zeptal se Brennan.

Potřásl jsem si rukou s oběma záložními strážníky, které zřejmě z povahy věci minimálně celý další měsíc neuvídím.

„Kde máte zbraň?“ zeptal se Brennan přísně s východoantrimským přízvukem.

Rozhodl jsem se, že napodobím kvaziúřední tón jeho hlasu.

„Omlouvám se, pane inspektore, nechal jsem revolver doma,“ odpověděl jsem.

„A co kdybych vám telefonoval pod nátlakem a jednalo se ve skutečnosti o léčku?“ zeptal se Brennan.

„Tak to bych byl asi mrtvej,“ prohlásil jsem hloupě.

„No jo. To byste asi byl, že ano? Považujte to za kázeňské napomenutí.“

„Oficiální napomenutí?“

„To samozřejmě ne. Ale neberu to na lehkou váhu: oni by vás rádi dostali, to si uvědomujete, ne? Moc rádi.“

„Myslím, že ano, pane inspektore,“ připustil jsem. Všichni věděli, že IRA dává odměny za katolický poldy.

Brennan natáhl ruku v rukavici a silnými masitými prsty mi sevřel bradu. „A to my přece nedopustíme, že ne, sluníčko?“

„Ne, pane inspektore.“

Brennan mě stiskl tak, že to skutečně zabořilo, a vzápětí stisk uvolnil.

„Tak dobře, co si o tom všem tady myslíte?“ zeptal se.

Matty fotografoval tělo zabořené do předního sedadla vyhořelého auta. Vůz byl obklopený smetím a stál u masivní zdi staré Amblerovy továrny. Byl to Ford Cortina, postavený na špalcích a zničený pravděpodobně už před desítkami let. Byla to jen rezavá kostra bez čelního skla, dveří a kol.

Z místa, kde jsem stál, jsem viděl jen kšticí středně dlouhých světlých vlasů.

Přistoupil jsem blíž.

Klišé každé detektivky – mrtvá blondýna uprostřed hromady odpadků. Pochopitelně to vždycky bývá ženská, nikoli to,

co jsme tady měli před sebou my: tělnatý chlápek se zažloutlými skvrnami na džínové bundě s nášivkou AC/DC.

Seděl za volantem s hlavou skloněnou ke straně, zadní část lebky měl pryč a tvář byla částečně propadlá dovnitř. Byl docela mladý, možná třicet, na sobě džíny, bundu, černé tričko a martensky. Blond vlasy byly spleené špínou a zaschlou krví. Napravo od nosu měl modřinu. Oči měl zavřené a tváře bělejší než kancelářský papír.

Auto stálo na vyvýšenině nad vysokou trávou a křovím s planými ostružinami a jenom pár metrů od oblíbené zkratky přes Barn Field, kterou jsem k cestě sem použil i já.

Stiskl jsem kůži na zátylku mrtvolu.

Tělo bylo studené a pokožka tuhá.

Posmrtná ztuhlost pokročila mílovými kroky. Hocha zabili už před nějakou dobou. Nejpravděpodobněji nad ránem, nebo možná už včera pozdě v noci.

Buď ho sem přivedli a zastřelili na místě, nebo ho napřed zastřelili a dotáhli ho sem z auta z Taylor's Avenue. Dobře zvolené místo. Sotva by se tady tak pozdě našel někdo, kdo by se mohl stát svědkem vraždy nebo uklizení těla, ale na druhou stranu ve dne někdo mrtvolu dost brzy objeví. Deset minut odtud už byl člověk na venkově, ale i tak jste si museli dávat pozor, když vojáci všude kolem stavěli nová kontrolní stanoviště.

Zadával jsem se znovu na otisky bot. Byly jich desítky. Matty, Tom i dva záložní strážníci sem všichni přišli, aby obhlédli mrtvolu. Měli za to, že nic lepšího nemohou udělat, pánbůh s nimi, ale v duchu jsem si poznamenal, že musím uspořádat menší seminář na téma „kontaminace místa zločinu“, možná tak za týden, za dva, až se se všemi seznámím.

Obešel jsem auto a zamířil k vysoké tovární zdi, která spolu s širokými větvemi starého dubu tvořila malou skrýš. Očividně to kdysi bývalo oblíbené místo feťáků nebo nějaké party mladíků. Na zemi ležela matrace. Pohovka. Staré polohovací křeslo. Odpadky. Desítky chladicích tašek. Injekční stříkačky. Kondomy. Zvedl jsem jednu z chladicích tašek, s obtížemi ji otevřel a přičichl. Ředidlo. Nic z toho nebylo čerstvé. Všechno působilo dojemem několik měsíců starých věcí.

Teenageři si k tomu, aby se mohli sjíždět a počínat novou generaci, očividně našli nějaký opuštěný barák.

Prověřil jsem si, odkud je sem vidět.

Auto jste mohli spatřit z cesty i ze zkratky přes Barn Field.

Oni – ať už to byl kdokoli – chtěli, aby se mrtvola našla.

Vrátil jsem se k vozu a znovu si mrtvolu prohlédl.

Ty blede tváře, propíchnuté ucho bez náušnice.

Levá ruka oběti ležela podél jejího boku, ale pravačka byla odseknutá od těla a povalovala se jí u nohou na plynovém pedálu. Muže napřed střelili do prsou a potom do týla. Kolem paže nebylo příliš mnoho krve, což zřejmě znamenalo, že ji odřezali až poté, co srdce oběti přestalo krev pumpovat. K odseknutí nějakého údu, dokud byl dotýčný naživu, by bylo zapotřebí přinejmenším dvou lidí. Jeden by ho musel držet, druhý řezat kost. Ale zastřelit ho a potom mu ruku odříznout, to jste klidně mohli zvládnout sami.

Hledal jsem obvyklý igelitový pytlík obsahující třicet šestipencí nebo padesátipencí, ale žádný jsem nenašel. Třicet stříbrných na místě nenechávali pokaždé, když zastřelili nějakého udavače, ale dělali to často.

Zde je ruka, která přijala špinavé peníze, a zde je Jidášova odměna.

Pravá ruka vypadala drobně a dojemně, jak tam tak ležela na plynovém pedálu. Na kloubech levačky byla spousta jizev z mnoha pěstních soubojů.

Cosi se mi na té druhé ruce nelíbilo, ale v dané chvíli jsem nedokázal rozpoznat, o co jde.

Nadechl jsem se, pokýval hlavou a vstal.

„Takže?“ zeptal se Brennan.

„Řekl bych, pane inspektore, že nešlo o žádnou obyčejnou dopravní nehodu,“ odpověděl jsem.

Brennan se zasmál a zavrtěl hlavou. „Proč si, proboha, každý blbec z kriminálky o sobě myslí, že je bůhvíjakej komik?“

„Možná aby zakryl nějakou hlubokou vnitřní nejistotu, pane.“

„Tak dobře, na co jste tedy zatím přišel, Seane? Chci znát vaše první dojmy.“

„Řekl bych, že naší obětí je nízko postavený udavač z řad

jedné z polovojenských organizací. Přišli na to, že nám nebo Britům donáší, a zavraždili ho. Poté, co ho sejmuli, odřízli mu typickým melodramatickým způsobem pravou ruku a mrtvolu nechali na místě, kde ji někdo snadno najde, aby se vzkaz rychle rozšířil. Řekl bych, že smrt nastala včera někdy kolem půlnoci.“

„Proč nízko postavený?“

„No tak vy ani Matty jste ho nepoznali, takže to bude muset být nějaký hodně ubohej mizera z obecních domků; pak je tu taky tohle místo, poněkud z ruky, takže vrah bude taky někdo z místních. Přinejmenším někdo z Carricku. Vsa-
dím se, že seržant McCallister nám toho nebožtíka identifi-
kuje, a stejně tak se vsadím, že obvyklými kanály zjistíme,
kdo tu vraždu nařídil. Kdo to ohlásil?“

„Anonymní tip.“

„Vrah?“

„To ne, nějaká stará dáma, co tady venčila psa. Pokud si tedy nemyslíte, že by teroristi najímali jako zabijáky staříčké dámy.“

„Kdy telefonovala?“

„Dnes navečer ve čtvrt na sedm.“

Přikývl jsem. „To je trochu později, než naši vrazi asi chtěli, ale nakonec si ho přece jenom někdo všiml. Do zítřka určitě dostaneme otisky prstů. Opravdu bych se velice divil, kdybychom toho hochu neměli v kartotéce.“

Brennan mě tvrdě poplácal po zádech. „Takže si to vyšetřování rád vezmete na starost?“

„A co ta zpronevěra v Ulsterské bance?“

„Zločiny bílejších límečků budou muset počkat, až se vrátíme od okraje propasti.“

„To je pěkně řečeno.“

„Musí se to napřed zhoršit, než se to bude moct zlepšit, co říkáte?“

Přikývl jsem. „No jo, je to tak.“

„Už jste někdy vyšetřoval vraždu, Seane?“

„Tři.“

„Trojnásobnou vraždu, nebo tři různé vraždy?“

„Tři různé.“

„Jaké byly výsledky, smím-li se zeptat, těch tří vyšetřování?“

Trhl jsem sebou. „No, ve všech třech případech jsem zjistil, kdo to udělal.“

„A obžaloby?“

„Nula. Ve dvou případech jsme měli dobrý svědecký výpovědi, ale nikdo nebyl ochotnej svědčit u soudu.“

Brennan o krok ustoupil a okamžik si mě upřeně prohlížel. Potom mi rozeplnul bundu. „To je kurva Che Guevara?“

„To je on, pane inspektore.“

„Vy jste pěkněj vejlupek, co? Na místo činu si přijdete beze zbraně, v teniskách a v tričku s Che Guevarou? Kam se asi ten svět řítí?“

„Dost pravděpodobně k dost nechutnému konci, pane inspektore.“

Zašklebil se a pak zavrtěl hlavou. „Já vás nechápu, Duffy. Proč se takovej chytrolín jako vy dal k poldům?“

„Že by kvůli těm fajnovejm uniformám? Nebo kvůli lákavé vyhlídce, že člověka jednou ráno zamordují cestou do práce?“

Brennan si povzdychl. „No, řekl bych, že bude lepší, když to nechám na vás.“ Poklepal si na hodinky. „Ještě bych mohl stihnout skleničku skotské se sodou v golfovém klubu.“

„Měl bych jednu otázku, než odejdete, pane. Koho dostanu, aby na tom pracoval se mnou?“

„Máte k dispozici veškeré personální zdroje kriminálního oddělení.“

„Cože? Můžeme na tom dělat všichni tři?“ zeptal jsem se se stopou sarkasmu.

„Ano, všichni tři,“ odpověděl prkenně. Můj tón se mu pranic nelíbil.

„Mohl bych požádat o dočasné přeložení dvou strážníků...“

„Ne, to byste nemohl! Máme to tady našponovanější než říř zpěváčka v chlapeckým sboru. Máte svůj tým a to je váš osud. Pokud jste si toho nevšiml, kamaráde, jsme tady na pokračí občanské války, po nás přijde potopa, jsme jako holandsťí kluci, co se snaží prstíky ucpat hráze, jsme... ech...“

„Tenká modrá linie, pane inspektore?“

„Tenká modrá linie! Přesně!“

Dloubnul mě přímo doprostřed Guevarova obličej. „A do-
kud neskončí ty hladovky, kamarádíčku, nedostane se vám
žádné pomoci ani z Belfastu. Ale vy to přece zvládnete, že
ano, detektive seržante Duffy?“

„Ano, pane, zvládnu to.“

„No jistě, to si pište. Nebo sakra seženu někoho, kdo to
opravdu zvládne.“

Zívl, unavený vlastním řvaním. „Takže případ předávám
do vašich schopných rukou. Mám takový pocit, že nám nepři-
nese žádnou slávu, ale musíme to všechno zdokumentovat.“

„To uděláme, pane.“

„Tak dobře.“

Brennan zamával a zamířil ke svému Fordu Granada
zaparkovanému za policejním land roverem. Když odjel, zavo-
lal jsem si Mattyho.

„Co ses zatím dozvěděl?“ zeptal jsem se ho.

Matty McBride byl třiadvacetiletý polda z policejní rodi-
ny z východního Belfastu. S vlnitými hnědými vlasy, útlým
vyzáblým tělem a odstávajícíma ušima to byla legrační posta-
vička. Matty byl nevysoký, možná tak sto pětadesát cen-
timetrů. Malý a roztomilý. Na rukou měl latexové rukavice
a nos měl zarudlý, což mu dodávalo lehce zlomyslný vzhled
nešťastného klauna. Nastoupil k policii hned po střední škole
a pochopitelně byl natolik chytrý, že se brzy dostal ke krimi-
nálce. Já měl však stejně pochybnosti o jeho soustředěnosti
a pozornosti k detailům. Byla v něm jakási zasněnost. Nebyl
úzkostlivě pedantský ani posedlý, což pro forenzního znalce
představuje jistý handicap. A když jsem mu zdvořile nabídl,
jestli by se nechtěl podívat na dálkové studium forenzních
věd na Open University, Matty se vysmál už jen tomu nápa-
du. Byl ale mladý, ještě pořád ho to mohlo chytout.

„Práskač? Loajalistická roztržka? Něco v tom smyslu?“
navrhl Matty.

„Jo, to je i můj odhad. Myslíš si, že ho zastřelili tady?“

„Vypadá to tak.“

„Přivedli ho sem a potom mu uřízli pracku, přičemž on ječel jak najatej?“

Matty pokrčil rameny. „No tak dobře, tak ho zabili někde jinde.“

„Ale kdyby to tak udělali, proč myslíš, že by sem táhli tělo až od silnice?“

„To nevím,“ odpověděl Matty unaveně.

„Aby ho všem ukázali, Matty. Chtěli, aby ho někdo rychle našel.“

Matty cosi zabručel, nechtěl se podvolit pedagogické povaze našeho vztahu.

„Odebral jsi vzorky vlasů, otisky?“ zeptal jsem se.

„Ještě ne, všechno to udělám, až budu hotovej s fotkama.“

„Koho máme na patolce?“

„Doktorku Cathcartovou.“

Pozvedl jsem obočí. V životě jsem ještě neslyšel o ženský, která by dělala na patologii.

„Není špatná,“ dodal Matty.

Stáli jsme tam, hleděli do vyhořelého auta a naslouchali kapkám, které bubnovaly na jeho zrezivělou střechu.

„Myslím, že se radši vrátím do práce,“ řekl Matty.

„Jasně,“ přisvědčil jsem.

„Jede sem vůbec výjezdovka z Belfastu?“ zeptal se Matty, když udělal dalších pár snímků.

Zavrtěl jsem hlavou. „Ani nápad, kamaráde, jsme na to sami dva. Je to tak ale příjemnější.“

„Kristepane, to musím všechno udělat úplně sám?“ ohradil se Matty.

„Můžeš si vzít na pomoc tamhle ty dva,“ řekl jsem.

Matty se zatvářil skepticky. „Ti hoši nejsou dvakrát geniální, ani když mají zrovna dobrej den. Měl bych na tebe jednu otázku: podle kapitána bych měl trochu šetřit s fotkama. Budeš potřebovat detailní záběry? Jestli ne, tak bych je vynechal.“

„Šetřit s fotkama? Proč?“

„Vydaje, rozumíš? Dvě libry za každou vyvolanej film. A je to koneckonců jenom sejmutej práskač, ne?“

To mě naštvalo. Pro severoirskou policii bylo příznačné, že vyhazovala miliony za nesmyslné nové vybavení, které hnilo ve skladech, ale šetřila halíře na vyšetřování vražd.

„Použij tolik filmů, kolik budeš potřebovat. Já to sakra zaplatím. Vždyť tady zavraždili člověka!“ řekl jsem.

„No tak jo, tak jo! Nemusíš hned křičet,“ ohrazoval se Matty.

„A pokus se všechny důkazy sesbírat dřív, než to všechno smyje déšť. Vezmi si na pomoc ty dvě uniformy, co tu jenom okounějí.“

Zapnul jsem si bundu a ohrnul límec. Déšť zesílil a ochladilo se.

„Můžeš tu zůstat a pomoci, jestli chceš. Dám ti latexový rukavice,“ řekl Matty.

Poklepal jsem si na spánek. „Rád bych ti pomohl, kamaráde, ale já jsem tady přes myšlenky, tobě bych nebyl k užitku.“

Matty se zdržel poznámky a zůstal zticha.

„Přebíráte velení na místě činu, strážníku McBride,“ oznámil jsem nahlas úředním tónem.

„Tak fajn.“

„Neodflákněte to,“ dodal jsem tišším hlasem, otočil se a zamířil zpátky k Taylor's Avenue, kde byl zaparkovaný policejní land rover s otevřenými zadními dveřmi. Uvnitř seděl šofér: další záložní strážník, jehož jsem neznal, tam seděl na svém tlustém zadku a četl si noviny. Zatukal jsem na sklo a vyplašený strážník vzhlédl. „Hej, vy! To je hotová noc oživlejších mrtvol! Zavřete si ty zadní dveře a dělejte trochu, že žijete, kamaráde, jinak jste tady snadnej terč pro útok ze zálohy.“

„Ano, seržante,“ odpověděl neznámý strážník.

Dostal jsem nápad. „Posvičte jim na to pole reflektory, buďte tak hodnej, ano?“

Zapnul dálková světla, což Mattymu poskytlo trochu lepší osvětlení. Hledal jsem krvavou stopu od silnice k mrtvole a pár kapek se mi podařilo najít.

„Je tady krvavá stopa!“ zaječel jsem na Mattyho, jenž přikývl s mnohem menším nadšením, než by se mi bývalo líbilo. Pokrčil jsem rameny, zapnul si poslední knoflík na bundě

a vrátil se do Coronation Road. Bylo teď už po půlnoci a všichni byli v posteli. Déšť se proměnil v plískanici a ve vzduchu se vznášel opojný rašelinový kouř. Žádní lidé, žádná auta, dokonce ani žádná zatoulaná kočka. Desítky naprosto stejných, běžových protestantských závěsů, všechny pečlivě zatažené.

Takže všichni ti mizerové z domků na obecním sídlišti vědí, že jsem katolík? pomyslel jsem si nešťastně. Byl to onen druh kvalitní informace, za kterou IRA dobře platila. Stačilo, aby byl někdo z okolí natolik vynalézavý, aby jim ji prodal.

Přešel jsem po zahradní cestičce, vešel dovnitř, zatáhl své rumělkové závěsy, zapnul elektrický krb, svlékl ze sebe v obýváku oblečení a našel si starý župan. Přichystal jsem si další půllitr vodky s limetkovou šťávou. Televize už nevyšlala a na všech třech kanálech byl monoskop. Položil jsem na gramofon *Double Fantasy*. Posunul jsem páčku na opakované přehrávání, uložil se na koženou pohovku a zavřel oči.

Nejtemnější Ulster léta Páně 1981: déšť na omítce, vrtulníky vznášející se nad zálivem, nepokoje redukované na občasný rachot střelby...

Problém s *Double Fantasy* vězí v aranžmá, kdy se střídají písničky Johna Lennona s nahrávkami Yoko Ono. Nemůžete Yoko uniknout na delší čas než čtyři minuty. Ztlumil jsem zvuk na dvojku a zavrtal se pod prošívanou deku na pohovce. Občas jsem usrkl z vodkového koktejlu a pak už jsem upadl do onoho druhu hlubokého spánku, jaký zakoušejí jen muži, kteří žijí svůj život v první linii, podobně jako ti z roty C.

POZNÁMKY

- str. 7 „Říká se, že poté...“: Jorge Luis Borges: *Nesmrtelný*. In: Jorge Luis Borges: *Nesmrtelnost*. Přeložil Kamil Uhlíř (Hynek, Praha 1999).
- 80 „usedlost Andrewa Jacksona...“: Andrew Jackson (1767–1845) byl sedmým prezidentem Spojených států amerických a zakladatelem Demokratické strany. V severoirské vsi Boneybefore je zachován a udržován jako kulturní památka statek, v němž bydleli před emigrací do USA jeho rodiče.
- 89 „Asi to nebude lord Lucan...“: John Bingham, hazardní hráč a britský šlechtic známý jako lord Lucan, byl nezvěstný od 7. listopadu 1974, kdy ubil chůvu svých dětí a napadl bývalou manželku. V roce 2016 byl oficiálně prohlášen za mrtvého.
- 89 „D. B. Cooper...“: Únosce Boeingu 727, který 24. listopadu 1971 vyskočil s výkupným z letadla a nikdy nebyl nalezen. FBI předpokládá, že seskok nepřežil.
- 111 „*Le do thoil*...“: (irsky) Buďte tak hodní.
- 168 „*Is neamhbhuan cogadh*...“: (irsky) Hádka mezi přáteli netrvá dlouho; i když je prudká, rychle skončí.
- 198 „*Nach innen geht der geheimnisvolle Weg*...“: Tajuplná cesta směřuje dovnitř. Novalis: *Blüthenstaub (Květinový prach, 1798, fragment 16)*. Přeložila Věra Koubová. In: Novalis: *Zázračná hra světa*. Odeon, Praha 1991.
- 256 „*Mlha ve mně, podzim k tomu*...“: Český text Pavel Vrba.
- 257 „dny, přicházejí, probouzejí nás...“: Citát z básně Philipa Larkina „Dny“ ze sbírky *The Whitsun Weddings (Letnicové svatby)*. Přeložil Zdeněk Hron. In: Philip Larkin: *Vysoká okna*. Mladá fronta, Praha 1995.
- 266 „recept na brýle Nathana Leopolda...“: Mladíci Leopold a Loeb, kteří v roce 1924 chtěli v Chicagu spáchat „dokonalý zločin“, byli

- usvědčení mimo jiné díky receptu na brýle s nestandardní obroučkou.
- 304 „Mluvil pořád o ‚změti zrcadel!...‘: Výraz pochází z básně T. S. Eliota *Gerontion*.
- 304 „*Brevis esse laboro...*“: *Snažím se být stručný a stávám se nesrozumitelným*. Quintus Horatius Flaccus: *De arte poetica (O umění básnickém)*. Přeložil Jáchym Šenkyřík.
- 319 „*Saluta Jesus da parte mia!*“: (italsky) A pozdravuj Ježíše!
- 320 „Finn McCool“: V irské transkripci Fionn mac Cumhaill. Legendární irský lovec a válečník, hrdina jednoho z nejstarších irských mýtů.
- 323 „Zodiac“: Sériový vrah, který na konci šedesátých a počátkem sedmdesátých let vraždil v Kalifornii převážně mladé milenecké páry. Jeho totožnost nebyla dodnes vypátrána.
- 327 „Kim Philby“: Vysoký důstojník britských tajných služeb, agent KGB a nejvýznamnější člen tzv. Cambridžské pětky.
- 328 „*Nessuno me lo ficca in culo!*“: (italsky) Ten už mi do zadku nikdo nevrazí!

OBSAH

1: Tenká modrá linie	9
2: Z tvé drobné ručky čiší chlad.	30
3: Jiná hudba	59
4: Boneybefore	64
5: Rtuťový spínač	79
6: Zlá dlouhá sobota.	84
7: Sobotní noc a nedělní ráno	112
8: Orfeus v podsvětí.	118
9: Sedmá velmoc	134
10: Snadný terč	141
11: Kamarádi Tommyho Littlea	151
12: V koncích	163
13: Políbil mě a bylo to, jako by mi jednu vrazil.	191
14: Byt	199
15: Čtvrtek, 21. května 1981.	222
16: Souvislosti	241
17: Ariadnina nit	250
18: Únos	257
19: Šarlatové písmeno	264
20: Kdo zabil Lucy Mooreovou?	274
21: Coronation Road	293
22: Rozhovor	298
23: Prácička v Itálii	307
24: Změť zrcadel	313
Poznámky	333

ADRIAN McKINTY

MRAZIVÁ HLUBINA

Edice Detektivky a thrillery

Z anglického originálu *The Cold Cold Ground*
vydaného nakladatelstvím Serpent's Tail v Londýně
v roce 2012 přeložil Ladislav Šenkyřík

Obálku, s použitím ilustrace agentury123rf.com,
navrhla Kateřina Urbanová
Typografie Vladimír Verner

Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2017 jako svou 1680. publikaci

Odpovědný redaktor Jiří Stárek

Vydání první. AA 14,63. Stran 336

Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s.

Doporučená cena 298 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7429-814-1